

P Í S M E N K A

T R A M P E Ž

L I T E R Á T U R A

Č A S O P I S

1/92

TENTOKRÁT SI PŘEČTETE :

Ahoj psavci!!!!
Co u nás vychází
Nedá se nic dělat
Propast
Bráška
Roztomilý dáreček
Po létech
Mikulášská
Tramterka
Na filmu "Sex, lži a video"
Ztráty a nálezy
Kostel
Po dešti
Přestavbová současnost
Apokalypsa
Pozůstalost

Ahoj psavci!!!!

Tak začínám pochybovat, zda má vůbec cenu Písmenka vydávat. My to sice děláme rádi a s chutí, i když občas dost opožděně, což však podle mého na významu Písmenek neubírá.

Chodí nám stále méně příspěvků. Jsou sice takoví, kteří mi udělají každý měsíc radost obsáhlou obálkou, ale je jich málo, a to jak víte na Písmenka, která chtějí být obrazem toho, co je v tramském psaní, nestačí. Bylo to vidět i na soutěži. Tu první jste ještě jakž takž zaplnili, ale kvalitnější a lepší návrh Mada nedoplnil již nikdo. Škoda. Nezdá se, že by v dnešní době 30.- Kčs předplatného bylo moc a přesto jsem na letošní rok obdržela přesně 5 x 30.- Kčs, což slovy znamená, že má zájem Písmenka číst pět předplatitelů. Nebo je to spíše zapomětlivost? Vzhledem k tomu, že nám díky určitým možnostem z loňského roku zbylo něco financí, budeme i nadále Písmenka vydávat v počtu nejméně 50 kusů a posílat je aspoň na výměnu mezi jinými samizdatovými časopisy. Také příspěvky ještě nějaké máme a navíc materiál, který bychom rádi dali do tisku pro lepší rozšíření mezi kamarády.

Pevně doufám, že se nám konečně podaří dát dohromady skutečný časopis pro trampy a tam pak najdou Písmenka své místo jako čtvrtletní příloha. To je to, co nás drží, abychom nepřerušili ani na rok práci naší dobrovolné redakce.

V květnu letošního roku se pokusím svolat všechny ty, kdož by měli zájem se na tvorbě takového časopisu a pak se uvidí. V tomto čísle je opět seznam u nás vycházejících časopisů, z něhož je vidět, že prakticky lehce dostupného a pro každého u nás nevychází, kromě ostravského Trampa, nic. Vzhledem k tomu, že např. o plastickém modelářství vychází čtyři časopisy, které každý dostane ve stánku PNS, je to pro nás nedobrá vizitka. Opětně zvu všechny tramské psavce k činnosti, vždyť ta kupa pěkných básniček a povídek, které jsou za námi, ať už díky Trapsavci nebo jinému časopisu, stojí za to.

Ahoj

Teta Věra

Co u nás vychází

Vychází od	Název
Tramské samizdaty:	
1989	Orlí pero
1985	Vosí řeka
1991	Seton
1990	Beng
1989	Tee-pee
1984	Jižan
Tramské oficiální:	
1966	Tramp
1968	Tulák
1989	Severka
1990	Wigwam
Časopisy organizací trampinku blízkých:	
1967	Pošumavský hlasatel
1968	Zálesák
1989	Čin
1990	Bizoní vítr
1990	Totemová deska
1991	Messenger
1992	Tramský portýr

Nedá se nic dělat

Stojím u řečnického pultu. Před sebou mikrofon, před tribunou davy lidí. Nadšených lidí, dá - li se to tak říci. Včerejší režim padl. I já to ve svém projevu vítám. Národ si to přeje.

"...Přátelé! Občané! Ta chvíle přišla! Minulá tyranie, která po léta sužovala naši rodnou zemi, padla. Zpupní vládcové, deptající lid ve jménu humanismu, odpochovali za jásotu přihlížejících davů na smetiště dějin. Doba hlubokého temna, v němž jsme nežili, nýbrž jen živořili, se propadla do minulosti. Nad naší vlastí zasvitlo slunce svobody. Skončily časy, kdy jsme byli nuceni žít na kolenou. A věřme, že se už nikdy nevrátí!!!"

Náměstím zní potlesk.

Scházím z tribuny. Prodirám se davem a mířím k domovu.

Míjím kostel. A vlastně - proč bych ho měl jen míjet? Dnes už mohu vstoupit. A to zcela klidně, nemusím už se dívat, zda mě někdo nesleduje.

Vcházím dovnitř. Před oltářem stojí skupinka mladíků s kytarami. Ještě před měsícem tu nebyli. Také už se nemusí bát.

A pak spustí:

"Nejkrásnější chvíle jsou na kolenou..."

Nikdo z přítomných neprotestuje. Ba co víc: v jejich tvářích se zračí cosi jako výraz důstojné spokojenosti.

No nazdar! Tak se mi zdá, že jsem znovu zaspal dobu! Mám co dohánět...

To abych se šel přihlásit do KSČ. A budu tam reprezentovat to nejstalinštější křídlo. Stalinštější než sám Jakeš. A stalinštější, než byl Stalin.

Nedá se nic dělat. Národ si to přeje.

xxx

Propast

Bezedná hloubka.

Stojím na okraji

snažím se zjistit, co dole se tají.

Co bylo, bylo.

Je odzvoněno,

Srazit mě může - i přátelské poklepání na rameno.

Profesor

Bráška

Co pláčeš? .
Z čeho máš strach?
Že bude mít maminka s tatínkem
tvého nového bratříčka
raději než tebe?

Ty jsi ale blázeňek
vždyť o tebe měli také starost
a možná ještě větší -
byl jsi první.
A takový malý človíček
toho potřebuje.

Raději zajdi za maminkou
a trochu jí pomoz
pak bude mít i pro tebe
více času a úsměvů.
A ty můžeš zatím snít.

Až bráška vyroste
můžeš ho učit číst
hrát kopanou
lézt na nejvyšší stromy
půjčit mu své nejmilejší hračky
můžeš...

Počkej, ostetní ti budou
ještě závidět.
Tak už si utři slzy
a běž se na něj také podívat.
Vždyť i on tě bude mít
jednou moc rád.

Alena Tučimová

Kap, kap
Taje srdce
teče proudem
kolem lidí
cáká řeka
vodopády
a pak světový moře
Jejda, to je dobře

Lenka Zakopalová -Lú

Roztomilý dáreček

Závěrečná taneční začala. Jirunce ještě teď zněla v uších slova tanečního mistra, vyřčená na minulé lekci: "...dámy mohou jako výraz sympatií darovat svému vyvolenému tanečníkovi kupříkladu vyšívaný kapesníček a pánové naopak květinu a nějakou roztomilou drobnost." Hudba spustila valz a pod Jirunkou se podlomila kolínka. Kapesníček má, toť se rozumí. Získala ho levně - v kontejneru - nestál ji ani bůra. Doma ho pečlivě vyprala, vyšila na něj dvě veliká rudá srdce s nápisem "I love You" a naškrobila ho. Její kapesníček byl dokonalý! Kdyby se tak před ní chtěl po divém běhu, který nastane vždy při výzvě "Pánové, zadejte se!", uklonit třeba místní lev salonu Mireček se svou krásnou zlatožlutou hřívou /chloupků na mužné hrudi/ nebo dokonce syn bohatého uzenáře Šmelinga - Tcheo. Jeho drobný dáreček by se jistě nafoukl zejména jeho rozložitě postavené kulovitých parametrů. - Ó, jsem to já ale naivka hloupá. Určitě se ke mě přiřzene upocený mladík v odřeném sáčku s jednou kapsou prázdnou a druhou děravou. Ale žádnému takovému já svůj drahocenný kapesníček nevydám! Nikdy!! Skutečná hodnota vyžaduje přece opravdovou protihodnotu.

Už - už se schyluje k oné chvíli. Taneční mistr si nonšalantně upravil motýlka a tu - ano, věta s velkým "V" byla vyřčena. Zástup pánů na opačné straně sálu se rozvlnil a už se všichni řítí sem. Ach ano - sem ke mně!

Ale ne! /dupity dup/ Lev Miraček zabrzdil svůj sprint před tou namyšlenou koketou Patricií Kudlatou. Ten zrádce! Ta bestie!! Takhle ničit mé čiré city!! - Většina pánů se již zadala - kde jsi Tcheo - můj idole!

Áá - jaké blaho! Už přistál pod mou židlí. Při brzdicím manévru sice zapoměl vysunout podvozek a tím pádem se poroučel k zemi v piroteskni figuře. Ale to nevadí - hlavně že jsi zde, Tcheo. A teď bude můj, navždy můj - tvůj roztomilý, sladký dáreček. Jo - kytku taky беру - mámo chytej! No a ještě?? ... Kulička? Malá barevná kulička?? Zatraceně, to snad nemyslíš vážně, ty sádlo?! Že není jen tak vobyčejná? Aha - je na ní ANGLICKÝ nápis - E-X-P-L-O-S-I-V-E ...Jéééé!!

Tanečním sálem třeskla petarda bouchací kuličky. Do trapasem přesyceného ticha klesla k parketu jako bílé pérečko holubičky Jirunčina postava.

Mad

Po létech

Čas nezastavíš.
Pomalinku
ukrajoval den za dnem
od té chvíle,
kdy jste si naposled řekli "ahoj",
- nebo spíše "sbohem".

A najednou vás náhoda
zase svedla dohromady.

A ona
sedí naproti tobě,
na kolenou toho
s kterým jsi se chtěl kdysi rvát
- budoucí máma.

Setkání dávných kamarádů,
všechny znáš
i když dnes už jsou jiní,
snad jenom ty ses nezměnil,
stejný triko, rifle, tenisky,
jen jsi přišel o pár iluzí
- a o ni.

O tu,
co sedí naproti,
na jeho kolenou
a pod šaty
má už pátý měsíc jeho dítě.

Dítě,
které sis tolik přál ty.
Aby bylo tvoje.
Tvoje a její.

Mikulášská

Je zvláštní den - 5. prosinec.
Mikuláš rozdává dárky
těm hodným a poslušným
a my ostatní utápíme v pivu skutečnost,
že na nás nic nezbylo...

Martin Blecha - Miky

Tranterka

Bývaly časy, kdy jsem se s hrůzou probouzel ze spaní. Zdály se mi strašné sny. Dokonce jsem se obával i jít spát. Co když se ráno probudím a nebudu už trampem? Sny mne pronásledovaly až do té doby, kdy jsem se rozhodl něco pro to udělat, abych se zbavil toho prokletí. Nejlépe je "přijít věci na kloub" a to se nedá bez pořádného "výzkumu". Začal jsem si dělat poznámky a konal "vědecká" pozorování, a je to už dlouhý čas, co jsem dospěl k určitým závěrům, které hodlám tímto článkem sdílet s ostatní trampskou veřejností. Jsem dokonce přesvědčen, že to nebude trvat dlouho a každá jedna vláda v Československu bude mít jako nedílnou část "Ústav pro výzkum trampinku". už tady byla podobná instituce při Ministerstvu vnitra, ale ta se nestarala o využití trampinku ku prospěchu lidstva, spíš naopak. Svoje pozorování a závěry nepokládám ani zdaleka za dokončené a je to i na vás, aby byly doplněny vaší zkušeností.

Věci abstraktní a nehmatatelné je zapotřebí si pojmenovat, a tak je to i v tomto případě. Co vlastně dělá trampa trampem? Dá se to vyjádřit slovy? Staneš se trampem přes noc, a můžeš to "trampství" přes noc ztratit? Dá se to koupit, obnovit, zrušit, vymýtit, vyhladit, zapomenout nebo znovu nabýt? Všechny tyto otázky tedy zodpovím na základě dlouholetého pozorování a průzkumu. Znalosti se dají využít např. ku zmenšení rozvodovosti u manželských párů, kde jeden je tramp a ten druhý se jej snaží předělat.

Přejdeme ale k tomu hlavnímu bodu a to je to, co dělá trampa trampem. Budete se asi smát a nebudete mi věřit, ale po důkladném zamyšlení mi musíte dát za pravdu. Nevyzkoumal jsem dosud, zda se tak člověk narodí, nebo zda se k tomu dostane později, ale vše je způsobeno malou abstraktní věcíčkou, kterou jsem si nazval /pro svou vlastní potřebu/ "tramterkou" a na jméně netrvám, použij si eventuelně svoje vlastní pojmenování. "Tranterka" je složena ze dvou slov: TRAMpská baTERKA a je vybavena maličkou, ale silnou lampičkou. Tento objekt je uložen hluboko v nitru každého trampa a je také příčinou jeho radosti i bolesti. Světlo z "nabité" baterky rozzařuje trampovi tváře, činí jej spokojeným a šťastným, usnadňuje mu život, přenáší jej přes nepřekonatelné překážky, odlehčuje mu jeho tornu, tele či "uzdu", dodává mu síl při túrách, takže se zdá býti unaven jen z polovičky než ti druzí, kteří "tramterkou" vybaveni nejsou. Problém je ale v tom, že baterky nevydrží na věčné časy a po určité době se vybijí a lampička pouze bliká a dohasíná. To je čas "volání dálav", kdy tramp nemá stání a neustále jej něco pohání ven. Dá se to přirovnat k bolavé patě nebo k jiným nepříjemným bolestem a svrběním. Tam je ale pomoc kolikrát nablízku a vyléčí neduh nadobro /například když se noha s bolavou patou uřízne/. Trampovi ale takové

lehké pomoci není a nezbyvá mu než jít za "voláním dálav". Tam v lesích a horách se tramterka dobije a přílivem energie se vše vrátí do původního stavu naprosté spokojenosti a vyrovnanosti. Objevil jsem, že různé vandry dobíjejí různou úrovní náboje a dokonce různou "kvalitou". Tak třeba "vandr" v autě do "chaty" nemá zdaleka takovou "dobíjecí schopnost" jako vandr s usárnou přes Nízké Tatry. Noc pod širákem na vrcholu Chopku "dobíjí" daleko kvalitnějším nábojem, než noc strávená v místní restauraci.

Zkoušel jsem, na kterém místě lidského těla je tramterka schovaná, ale nedospěl jsem k žádným jednoznačným závěrům. Víím ale, kde není. Není zcela jistojistě ve svalech, žaludku apod. Bude nejspíše "v hlavě" nebo v okolí srdce. Důkazem uvádím případy, kdy tramp ochrnl a nebyl schopen pohnout částmi těla od pasu dolů a přesto baterka funguje dál a mezi kamarády jezdí v kolečkové židli. Přesné místo může být důležité, pokud se někdy v budoucnu vývoj dohrabe tak daleko a bude moci tramterku operačně z těla vyjmout a příslušného člověka opět zařadit mezi "spořádané" občany.

Nejlépe jsou na tom lidé, kterým tramterka chybí, nikdy ji neměli a trampovat jezdili jen jako hobby nebo když to bylo zrovna v módě. Nečiní jim potíže vynechat pár let, sžíravý pocit nedobité baterky se nedostavuje a rodinný život má o jeden problém méně. Mezi kamarády jezdí jen občas a to na boudy nebo na potlachy /pokud neprší/. Na druhou stranu ale nepoužívají "výhod" toho vnitřního zařízení a uzda se zdá moc těžkou, rána moc studená, voda moc mokrá a mráz nesnesitelný. Nejmarkantnějším příkladem co chybí, je pocit uspokojení nad "drsným" vandrem, ten pocit blaha, jež se nedá slovy vyjádřit. U nich je to jen jakýsi pocit toho, že to "přežili" a těší se domů vyléčit puchýře a zmožené svaly.

Přejdeme k tomu, jak se dá vlastně na člověku poznat, zda je tramterkou vybaven či ne. Výzkum nemám v tomto směru dokončen a musíš na sobě konat určitá pozorování a porovnávat se s druhými. Skoro v každé trampské partě je pár lidí, kteří ji mají a můžeš se s nimi porovnávat. Baterka je navíc vybavena jakýmsi počítadlem, jež začíná tikat /podobná jsou v časovaných pumách/ a počítá to čas od posledního velkého dobíjení. Stačí se trampa zeptat a on ti přesně na den odpočítá čas od toho posledního "vandru". A navíc ti také poví, jaký "vandr" je v plánu, kam se jede a kdy. Jelikož se kvalita náboje lepší úměrně s horším počasím, tak se na vandr jede bez ohledu na rozmary Svatého Petra /proti čemuž se ti dostává tak jako tak "ochrany"/.

Nebudu dále rozvádět neověřené teorie a nechám také na ostatních, aby moje pozorování doplnili a případné nesrovnalosti poopravili. Mimochodem, jak je to s tebou? Svítí naplno, či jen taksomírá? Neprošel už čas potřebný k údržbě, nebo jí není u tebe třeba?

Kamarád Šelak

Na filmu "Sex, lži a video"

Hm, snad ňáký porno? Brrr.
Píšou vyznamenaněj film, hm.
Hele, Vetřelce si můžete...
Pár lidí /některý i vomylem/ - asi žádněj trháč.
A pak koukám
a běhá mi mráz po zádech
a pak si nepřejů, aby už byl konec.
Kvádřo x džíny
Právní doklad x důvěřa
Lhář x psychopat
Kde jsi byla x to je krásný
Píchat x milovat se
Můj život stojí za hovno x potřebuju tě!
Jdu z kina a je mi hezky.
Myslim na to nejdůležitější.

Vašek klozar - King

Ztráty a nálezy

Držím v ruce Tvé pero
kolik řádků už s Tebou napsalo...

Být tak jeho hrotem
zaznamenávat Tvé myšlenky
nápady a postřehy
Těšit Tvé přátele a milé
Nosit se ve Tvé kapse
hřát se ve Tvých dlaních
být stále s Tebou

a jen občas se ztratit
abych se zase mohla vrátit zpět

Alena Tučimová

Kostel

"Jó, slečno, je mi líto, ale vlak vám jede voprawdu až ve 3/4 na dvanáct. A to máte eště štěstí, protože další jede až v pět ráno."

Vokýnko sklaplo a já jsem se bezradně rozhlídla po prázdný čekárně.

To jsem to teda projela! Ale kdo moh tušit, že ten prokletej rychlík bude mít tak velký zpoždění? A že se z Prahy taky nebudu chytat? Samý čekání a čekání. A tady v tom Zapadákově jsem zkejsla skoro na tři hodiny. Fantastický vyhlídky!

Odevzdaně jsem shodila tele ze zad a sedla jsem si na lavičku před čekárnu.

Možná by bylo lepší jít pěšky, napadlo mi. Ale venku už byla skoro tma a těch nějakých patnáct kiláků, když ani pořádně nevím kudy, mě dvakrát nelákalo.

Měla jsem vztek. Teď už tam spojky asi nebudou. Říkal Radek jasně do osmi. Tak to holt pak dojdou. Do rána se mi čekat nechce. Brr...! Při představě, že bych měla spát sama někde venku... A támhle se to taky nějak zatahuje. Ještě by mohlo začít lejt a nic horšího mě už potkat nemůže.

Vtom se z čekárny ozvaly kroky. Prudce jsem se otočila. Vždyť byla úplně prázdná! Že bych se přehlídla? Vokýnko však zelo prázdnotou a taky to nevypadalo, že by uvnitř někdo seděl. Asi už z toho čekání blbnu.

Tak jak mi to Radek říkal? Znažila jsem si vybavit v paměti popis cesty na kemp. Po modrý k potoku, pak vlevo, starej kostel, znovu vlevo... Teď se to ozvalo znovu. Jako by někdo rychle přeběhl z jednoho konce místnosti na druhé. Ale okno v čekárně bylo výmluvně prázdný. A přesto mě najednou zamrazilo v zádech a zdálo se mi, jako by mě někdo pozoroval. Sakra, tvař se klidně, no tak tam někdo je, utěšovala jsem se. Ale nervy mi stejně cukaly. Už aby to jelo! Seděla jsem jako na trní. Kdybych tady aspoň nebyla tak sama... Podívala jsem se spásně ke kanceláři výpravčího. Svítilo se tam. To mě uklidnilo. Jenže když to zašramotilo potřetí a rozeznala jsem rychlé vrzavé kroky po dřevěný podlaze, málem jsem nadskočila. Snažila jsem se tvářit co nejnuceněji a vydala jsem se na záchod ke dřevěným budkám za nádražím. pro jistotu jsem vzala tele s sebou.

Jenže jak jsem tak seděla na tom dřevěným záchodku, zaslechla jsem, jak se dveře do čekárny otevřely a pak se prudce zabouchly.

V první chvíli mě zaplavila radost, že se konečně toho nepříjemnýho šramotu zbavím. Jenže pak jsem si uvědomila, že jestli mě někdo pozoroval, pak ví, že jsem šla sem a... Přitiskla jsem pevně v ruce kliku a druhou se zaháčkovala. Téměř současně se ozvaly kroky a někdo zalomcoval klikou. Zmocnila se mě hrůza. Teď jsem v pasti. A nepomůže mi ani

výpravčí, nic. Tlak na kliku povolil, kroky se vzdálily, ale já jsem se skoro půl hodiny neodvážila pohnout a hlavou se mi mihaly nejčernější myšlenky. Mezitím vrzly dveře do čekárny a zase se zavřely. Že by odešel? Nebo je to taková finta, abych vylezla? Bylo mi jasné, že tohle není normální a bylo mi z toho hnusně. Jak dlouho budu sedět zavřená na tom hnusném hajzlu v té nepříjemný tmě? Ale venku bylo ticho.

Pak se ozvaly hlasy. Mužský a ženský. Rozmlouvaly. Mrkla jsem na hodinky. Bylo jedenáct pryč. Asi cestující, napadlo mě. Odvážila jsem se se strachem odháčkovat dveře a vystrčit hlavu ven. Klid. Vyběhla jsem s teletem v ruce. Na lavičce seděla nějaká ženská a starý dědula bafal z fajfky. Přestěhovala jsem se zpátky na svoji lavičku a na dveře do čekárny jsem se raději nepodívala. Z dálky se ozvalo houkání. Když jsem nastupovala do vagónu, ještě jsem se otočila. Ta čekárna mi nedala, protože před příjezdem vlaku přišlo ještě pár cestujících, všichni si koupili lístek z venkovního okýnka a do čekárny nikdo nešel. Proto mi to nedalo.

V tom se otevřely dveře a vyběhl z nich postarší chlápek. Na poslední chvíli naskočil do vlaku a rozhlídl se nepříjemně pichlavýma očima, které posléze zabodl do mě. Otočila jsem se, ale cítila jsem, jak mě stále pozoruje. Bylo to nepříjemné a tak jsem se po chvíli zvedla a přešla do vedlejšího vagónu. Ještě že ten dřevěňák měl dva.

Doufám, že nevystupuje na stejné stanici, modlila jsem se v duchu. Možná jsem měla zůstat na větším nádraží a jet až ráno. Co teď tady, takhle v noci? Ale už bylo pozdě. Umínila jsem si, že jestli bude vystupovat jako já, pojedou raději dál. Jenže na stanici jsem vystoupila sama. Bylo deset minut po půlnoci. Vlak se hnul - a v tom jsem ho spatřila! Na druhý straně kolejí. Převezl mě teda parádně! Přepadla mě z toho úzkost. Kudy teď? Naštěstí jsem zahlídla značku. A teď po ní až k potoku. Zrychlila jsem krok. Spásné světýlko zastávky se vzdalovalo a přede mnou se rýsovala jen tma a les, vesnice byla na opačné straně. V ohybu jsem se nenápadně ohlídlá. Ztuhla jsem. To individuum šlo za mnou!! Nespěchal, ale udržoval si odstup. Pro jistotu jsem vytáhla ze žracáku svou vykládanou kudlu, kterou mi daroval brácha k vánocům. Aspoň mi to dávalo trochu pocit jistoty.

Jenže les se blížil a ten nepříjemnej stín se pohyboval stále za mnou. Přidala jsem do kroku. Klopýtla jsem, ale pomalu jsem si zvykala na tmu. Obloha byla pořád nepříjemně zatažená. Taky mi klidu nedodala. Ještě si rozsvítil baterku, aby mě měl jako na dlani, jo? Vždycky když jsem ho na okamžik ztratila z dohledu, měla jsem sto chutí utíkat. Ale co když se rozběhne za mnou? Já se svou bagáží? A tak jsem jenom rázovala a funěla za dvě lokomotivy. V jednu chvíli se mi zdálo, že se stín nějak přiblížil. Přidala jsem a jen tak tak, že jsem se nerozeběhla. Kam tady utýct, kam se tady skrýt? Cesta byla široká, les řídký. Spadly první kapky deště. Ještě tedy tohle. Jenže jak přibývalo kapek, tak i mé kroky se zrychlovaly. Už jsem se ani nenamáhala nenápadně ohlížet. Ten vzadu přidával taky. Brrr!! V tomhle přece

nemůžu dlouho jít!

Cesta se prudce svažovala a stáčela k potoku. Bylo to pár vteřin, snad půl minuty, když jsem ho ztratila z očí. Cesty se rozdvíjovaly. Jedna se stáčela mezi keři vlevo. Tam by asi měl být kostel, o němž Radek mluvil. Byla jsem už promočená na kost, ale víc mi vadila přítomnost toho za mnou.

Bleskově jsem se rozhodla. Strhla jsem šátek z krku a pohodila jsem ho kus za značku. Pak jsem se stočila vlevo, keře mě skryly a já jsem se rozběhla. Teprve po hodně chvíli jsem se odvážila ohlédnout. Za mnou bylo prázdné. Oddechla jsem si, ale vzápětí mě zachvátily pochybnosti. Co když šátek nezaregistroval nebo prohlídl tuhle dětskou lest? Kdoví... Rozběhla jsem se dál. Déšť se vytrvale lil v nekonečných provazcích a zvedl se silný vítr.

Najednou se přede mnou objevily jakési rozvaliny. Zřejmě onen rozbořený kostel? Aspoň bych se měla kam skrýt, stejně jsem už byla mokrá skrz naskrz.

Opadaná omítka, ani jsem pořádně neviděla obrysy. Uzoučká cestička vedla přes zpuštěnou zahradu k velkým železným dveřím. Byly pootevřené. Vklouzla jsem dovnitř. Byla jsem v jakési chodbě. O kus dál byl uzounký vchod do hlavní lodi. Odtud prosvítalo jakési světlo. Zmátlo mě to. Co to má znamenat? Že by tu někdo byl? Opatrně, v tichosti jsem sundala tele, že to půjdu prozkoumat, ale uprostřed pohybu jsem ztuhla. I přes ten déšť jsem slyšela, jak někdo běží kolem kostelní zdi. Přitiskla jsem se ke stěně. Neodvážila jsem se pohnout. Pochopila jsem, že úskok se šátkem byla blbost. Začala jsem si nadávat. Co teď? Možná, že tu má někde kumpány... Ale to by znamenalo, že jsem jim vlezla rovnou do pastí. Ještě větší, než na tom záchodku. Představa, že třeba čeká u těch železnejch dveří, mě tlačila ještě víc k oprýskané zdi a při představě, že by najednou vstoupil dovnitř, mi přeběhl mráz po zádech. Vítr profukoval mezi pootevřenými dveřmi a na mě šla ukrutná zima. Dveře zvenčí někdo přibouchl. Než jsem si stačila uvědomit, byla jsem zavřená. a všude jen zlověstný ticho.

Posunovala jsem se pomaličku podél zdi, abych se dozvěděla, co to vlastně svítí vedle a abych nějak zhodnotila svoji situaci. Opatrně jsem nakoukla přes okraj vchodu a naskytl se mi nečekaný pohled. Uprostřed hromad kamení a cihel stál polorozpadlý oltář, na kterém byl přehozen červený kus látky a uprostřed stála obrovská hořící svíčka. Nikde ani živáčka. Střídavě jsem těkala očima po vnitřku kostela a po dveřích. Nechápala jsem. Kdo tu vlastně je? nestačila jsem ani domyslet, když se mi ozvaly kroky nad hlavou. Zvedla jsem hlavu. Neviděla jsem v té tmě nic, ale zřejmě někdo přecházel po výstupku někde, kam jsem už neviděla. Skrčila jsem se do klubička, abych byla co nejmní nápadná. Ví už někdo, že jsem tady? Kam teď? Rozklepala jsem se.

A pak se to stalo. Ozvala se rána, začaly se sypat cihly a písek a sezhora se ozval příšerný smích, jekot a kvílení, které se rozléhalo s mohutnou ozvěnou po prostorách kostela a pronikalo až do morku kostí. Držela jsem se prsty křečovitě

stěny a jen jsem se dívala, jak se na protější stěně zvedají oblaka prachu od padajících cihel a kamínků.

Náhle všechno přestalo. Ustal jekot a přestalo padat kamení. Rozhostilo se příšerné ticho. Vzápětí se rozlétly dveře a přede mnou zasvítíl kužel světla baterky. Rozběhla jsem se k oltáři, třímajíc křečovitě kudlu v ruce. Vrazila jsem do svíčky, ta se skutálela dolů a zhasla. Sklouzla jsem. Kudla mi vypadla z ruky. Než jsem se pro ni mohla sehnout, osvítíl mě kužel světla a já jsem se najednou propadala někam hodně, hodně hluboko...

x

x

x

Otevřela jsem oči. Zprvu jsem nechápala nic. Nade mnou se skláněly tři postavy. Jedna mi přikládala mokrý kapesník na čelo, druhá mě podpírala. Třetí obličej se skláněl starostlivě nade mnou a já rozpoznala Radka. "Ženská jedna nešťastná!" řekl, když zaregistroval, že mám oteřené oči, "tos musela vlízt do kostela zrovna, když jsme tady připravovali strašidelnou scénu na zítřejší hru?!?"

Strunka

Po dešti

Přestalo pršet.

Sluníčko zvědavě vykukuje
skrz zbytky mraků,
svými paprsky
zvedá hlavičky stéblům trav
a azurovou modří
přemalovává nebe.

Už kape jen ze stromů
a nám z vlasů.

Tobě kapka po kapce
stéká pod triko,
které už stejně
najde víc promočit.
Jen ještě víc zdůrazní
co mělo zakrýt.

Má ústa s dlaněmi
přijímáš místo ručníku
bez popatku za půjčení.

Martin Blecha - Miky

Přestavbová současnost

Zařatou pěstí
a novou hlavou
bijeme do zdí minula
a za námi v zástupech
jdou stará slova,
jen poskládaná do nových vět.

Apokalypsa

Ulice oněměly tichem
z kašny na náměstí crčí krev
a tisíce květů uvadly,
jako když mávneš kouzelným proutkem.
Silní šlapou po slabých,
jak v hrůze prchají
před krvavou tlamou doby
a Kristus v zakrváceném prostěradle
všem bez rozdílu,
žehná zlatým křížem.

Pozůstalost

Přišlo ráno
a s ním i jediné
co mi zbylo,
z té včerejší opilélásky,
- tupá bolest hlavy
a adresa přítulné noční víly,
která mi pár hodin dělala společnost,
adresa,
naškrábaná vypálenou sirkou
na krabičku od cigaret,

- právoplatný dědic tohoto majetku.

Martin Blecha - Miky